

“Jullie zullen mijn getuigen zijn”

(Hand. 1,8a)

DEEL 2

oktober-missiemaand 2022

MISSIO

Vicariaat Vlaams Brabant & Mechelen

INHOUDSOPGAVE

MISSIODAG

Elly Mattheus 3

'MIRACLES'

Franco Coppola 6

MISSIONARIS : DE WEG VAN INTEGRATIE IN EEN 'NIEUWE' KERK

Luc Van Looy 8

IK VOEL ME HIER ECHT THUIS

Kaye Arago 13

EEN MISSIONARIS IN HET HAGELAND

Toni Berek 15

ALLEMAAL BROERS EN ZUSSEN

Ruben Boon 21

GETROFFEN DOOR DE GEESTELIJKE ARMOEDE VAN DE MENSEN IN ONZE WESTERSE WERELD

Paul van der Stuyft 24

MISSIONAIR ZIJN IN HET GEWONE LEVEN VAN ALLE DAG

Julie Aerts 27

NE DANS LA VILLE DE MAN (CÔTE D'IVOIRE), DEVENU 'FOCOLARINO'

Roger Dion 30

JONGEREN BETREKKEN BIJ HET LEVEN EN VIEREN VAN DE KERK : EEN AMBITIEUZE MISSIE

Hendrik-Jan Stals 32

“Na twee jaar coronabeperkingen mocht de ‘Missiodag’ eindelijk weer écht doorgaan! En met écht bedoel ik dat vormelingen en hun begeleiders uit het Vicariaat Vlaams-Brabant & Mechelen samen kwamen op één plaats in het Vicariaat waar ze elkaar konden ontmoeten. En net die ontmoeting vind ik enorm waardevol.”

Aan het woord is Elly Mattheus, verantwoordelijke gemeenschapsopbouw in de pastorale regio Tienen :

We leven in een complexe wereld waarin het niet vanzelfsprekend is om gelovig te zijn, katholiek te zijn. Dat kan je betreuren of je kan er kansen in zien. De ‘Missiodag’ is een dag waarop die kans gestalte krijgt.

Jongeren die in voorbereiding zijn op hun Vormsel worden spelenderwijs meegenomen naar de kern van ons geloof. Ook ouders, catechisten en begeleiders worden uitgenodigd om deel te nemen.

Dit keer ging de Missiodag door in Scherpenheuvel, de plaats waar ik mag wonen en werken. De plaats ook waar elk jaar ongeveer een miljoen mensen naartoe komen: met hun angsten,

hun vragen, hun leed en hun verdriet. Maar ook met hun vreugde, hun hoop, hun geloof en hun dankbaarheid. Dit alles brengen ze tot bij Maria, bij wie iedereen altijd welkom is.

“Maria die niet wist wat haar te wachten stond toen de engel Gabriël haar de boodschap bracht dat zij een bijzondere zoon op de wereld zou zetten. Maar zij zegt “ja” tegen de Heer.”

Het hele bedevaartsoord ademt geloof in en uit. Mensen mogen er zichzelf zijn en moeten er niks bewijzen. Ze zijn welkom en ze zijn goed zoals ze zijn.

Scherpenheuvel is dus een bijzondere plaats om vormelingen samen te brengen. Naast het beleven van de specifieke inhoud van de Missiedag worden ze hier immers ondergedompeld in het geloof.

Bovendien zien ze hier de concrete uitdrukking van al die gelovigen, door hun bidden, door hun vieren, door hun aanwezigheid. Ze zien hier daadwerkelijk dat ze niet alleen zijn als gelovige maar dat ze deel mogen uitmaken van een grote gemeenschap, een grote familie.

De Missiedag is een dag bij uitstek om als catechist mijn geloof door te geven aan deze jonge mensen. Het geeft mij de kans om te tonen dat het mij gelukkig maakt, vreugde geeft.

“Onze boodschap dat God van ons houdt zoals we zijn, met onze kwaliteiten en onze gebreken, is een heel krachtige boodschap.”

Onze boodschap dat God van ons houdt zoals we zijn, met onze kwaliteiten en onze gebreken, is een heel krachtige boodschap. In alle tijden maar zeker in deze tijd is het van onschatbare waarde aan jongeren te mogen zeggen dat zij graag gezien worden om wie ze zijn.

Anderzijds is het ook een mooie gelegenheid voor mijzelf om naar hen te luisteren en te leren van hen. Het is prachtig om hun vragen te beluisteren en met hen in gesprek te gaan. Het zijn vragen of bedenkingen die mij uitdagen om dingen vanuit een ander perspectief te zien.

Die dialoog is een appél om ook mijn eigen geloof te verdiepen en daarover te vertellen.

“Want ook ik ben en blijf leerling.”

Elly MATTHEUS
mei 2022

Sedert begin dit jaar is Mgr. Franco Coppola de nieuwe Pauselijke Nuntius in België. In 'La libre Belgique' van 16 juni 2022 verscheen een opgemerkt interview met hem, getiteld : "Je m'interroge : le financement des cultes rend-il l'Église vraiment libre ?"

In dit interview heeft Mgr. Coppola het onder meer over zijn periode als Nuntius in Burundi en ook in Centraal Afrika, campagneland van MISSIO 2022 :

Vous dites avoir vu des "miracles" en tant que nonce. Que voulez-vous dire ?

"Oui, j'ai été le témoin d'événements extraordinaires dans chacune des missions que j'ai effectuées. Je ne sais d'ailleurs pas si j'ai réussi une seule de ces missions, mais je constate qu'à travers elles, Dieu m'a amené à effectuer un voyage vers lui, et a permis à ma foi de grandir.

En janvier 1995, je suis arrivé au Burundi en tant que secrétaire du nonce. Le pays était déchiré par le génocide. À la nonciature, nous connaissions une fille de 12 ans dont toute la famille avait été massacrée et que nous avons décidé d'aider pour qu'elle puisse trouver un logement et effectuer des études.

Six mois après le drame, les commanditaires ont été appréhendés et jetés en prison. À l'époque, au Burundi, les détenus ne recevaient rien à manger. C'était leur famille qui devait se charger de leur apporter de la nourriture. Quand cette petite fille a su que les tueurs de sa famille étaient en prison, elle a décidé de leur apporter un peu de sa nourriture, chaque samedi.

Cela m'a profondément ému. Nous lui avons demandé pourquoi elle faisait cela, et elle nous a simplement répondu que Jésus demandait d'aimer ses ennemis.

Son amour pour Jésus fut donc plus fort que la soif de vengeance, la douleur et la haine. Voici un miracle véritable qui s'est joué dans le cœur de cette jeune femme."

En novembre 2015, nonce en Centrafrique, vous avez dû organiser la venue du Pape alors qu'il n'y avait aucune force régulière pour assurer la sécurité du voyage. Quels souvenirs en gardez vous ?

"Le Pape voulait absolument ouvrir à Bangui l'année du "Jubilé de la miséricorde" qu'il instituait pour l'Église universelle. Ouvrir un tel jubilé, non à Rome, mais en Afrique, dans un pays miné par les conflits entre milices prétendument musulmanes et chrétiennes était un symbole très fort.

Tout le monde (dont des pays occidentaux qui profitaient de l'instabilité et redoutaient l'arrivée de journalistes) s'opposait à la venue du Pape. Les capitales ont aligné tous les arguments pour l'en dissuader, évoquant des risques d'attentats ou des risques pour sa sécurité, mais François a tenu bon.

Nous avons bénéficié d'une petite protection de l'Onu, le Pape a rencontré les chrétiens et les musulmans, et tout s'est finalement miraculeusement bien déroulé dans des situations parfois inédites. Je me souviens des grosses voitures américaines prêtées par le secrétaire général de l'Onu pour accompagner le Pape, au milieu desquelles slalomaient par dizaines les mobylettes des Centrafricains, cherchant à saluer François.

Je retiens entre autres une histoire.

Il nous était impossible de trouver des écrans géants. Il n'en existait pas en Centrafrique, et aucun État ne voulait en prêter. Une société italienne en a finalement proposé pour 90 000 euros. Il nous était malheureusement impossible de trouver une telle somme. Alors que nous en parlions à la présidente du pays Catherine Samba-Panza, elle nous expliqua qu'elle avait reçu le matin même une enveloppe de son confrère de Guinée pour l'aider à accueillir le Pape. Et qu'y avait-il dans cette enveloppe ? 90 000 euros.

C'est un miracle comme on en voit dans les livres. J'ai touché du doigt le fait que Dieu agit dans l'histoire, tout en laissant l'homme libre de ses décisions."

Mgr. Coppola, nonce apostolique en Centrafrique en 2015, a noué des liens particuliers avec le pape François alors que celui-ci s'était rendu à Bangui.

MISSIONARIS : DE WEG VAN INTEGRATIE IN EEN 'NIEUWE' KERK

Mgr. Luc Van Looy is bisschop-emeritus van Gent, en woont tegenwoordig in Scherpenheuvel.

In dit getuigenis geeft hij een brede inkijk in zijn missionarisleven, vooral in het begin van zijn werk in Zuid-Korea.

MISSIONARIS IN ZUID-KOREA

Van 1964 tot 1984 leefde ik in en voor de Zuid-Koreaanse Kerk. De eerste jaren, na een jaar taalstudie gaf ik les in een middelbare school, muziek en godsdienst, met sterke banden met de lokale Kerk in de provinciestad Kwangju. Na vier jaar verhuisde ik naar de hoofdstad Seoul om jeugdpastor te worden in het aartsbisdom samen met twee Koreaanse priesters. In latere jaren werd ik provinciaal in een groeiende provincie van de salesianen. Ik woonde al die jaren in een salesiaanse gemeenschap en bereikte de jongeren van de stad met het openbaar vervoer, vaak nam ik daarbij mijn accordeon mee.

De gemeenschap waar ik woonde gaf me rust en inspiratie, daar woonde ik met een kleine gemeenschap van salesianen en een honderdtal jonge arbeiders die uit het binnenland naar de stad gekomen waren om werk te zoeken. Een aantal van hen kwam uit een melaatsenkolonie. Samen waren we sterk met het aartsbisdom verbonden, in de jongerenpastoraal voor studenten en jonge arbeiders. Reeds vlug organiseerden we bezinningsdagen, voor gelovigen en anderen, om de jongerenpastoraal tot leven te brengen in het hele aartsbisdom. Wanneer dan het huis te klein werd voor al die verschillende activiteiten beslisten we een nieuw bezinningscentrum te bouwen in de armste wijk van de stad die bekend stond voor hun dievenbevolking.

De burgemeester van de wijk vertelde ons bij de opening van het centrum, in publiek, dat we geen vrees moesten hebben voor inbraken, 'vermits de dievenbevolking hier elders gaat stelen'. Het was de vraag geweest van Kardinaal Kim om in de armenwijk te gaan wonen en daar een huis te openen voor uitgebuite jonge werkers, om van deze periferie te vertrekken naar de studentenbevolking van de stad om hen ook deze wereld te leren kennen.

DE RODE DRAAD

Een terugblik op die periode, en tevens op de daaropvolgende jaren, maakt duidelijk dat er een rode draad loopt door het missionariswerk in Korea. De integratie in de samenleving en in de Kerk liep langs de muziek en de catechese. Twee woorden kunnen een synthese vormen van het werk van toen: Kerk en muziek. De eerste stap naar een integratie was de aanvaarding van een Koreaanse naam: de oversten geven aan een nieuwe missionaris een nieuwe naam. Youn Seon Kyu (Luca) werd mijn naam en zo behoorde ik tot de grote familie Youn. De taalstudie maakte de integratie langzamerhand ook concreet. Na een jaar dacht ik

reeds volleerd te zijn, maar pas na negen jaar wist ik dat ik niet veel begrepen had van de Koreaanse ziel.

Een bijzondere kans die ik kreeg was de aanwezigheid in onze buurt van een klein avondschooltje dat geleid werd door een paar universiteitsstudenten. Daar mocht ik een jaar lang les geven, elke avond, aan kinderen die niet naar school konden gaan. Op zondag ging ik naar de nabijgelegen Kerk om de zang te leiden, en na een tijd gingen sommige kinderen van het avondschooltje met me mee naar de Kerk. Ze woonden midden de rijstvelden in hutten, zonder enig comfort. Muziek en Kerk werden vlug mijn kenmerken en men noemde mij dan ook de accordeonpriester. Ik bracht jonge mensen en ook ouderen samen om hun geliefde volksliederen samen te zingen, in plaatselijke gemeenschappen of bij uitstappen.

KERKDOCUMENTEN EN KERKOPBOUW VANUIT DE PERIFERIE

Toen ik in Korea toekwam was het Vaticaanse concilie pas beëindigd, en ik bracht uit België de conciliedocumenten mee, die nog niet in het Koreaans vertaald waren. Het werd een gelegenheid om aan de salesiaanse gemeenschap de inhoud van deze documenten systematisch voor te stellen en er naar te verwijzen bij de predicatie in de parochies. Dit werd het begin van een werk dat ik verder bleef doen (ook later in Rome en in België).

Door lectuur van documenten en getuigenissen bracht ik graag het leven van de wereldkerk bij de gelovigen van Korea. Ik herinner me dat ik een paar boeken las over bisschop Helder Camera, een schitterend getuigenis dat me deed begrijpen hoe ons werk in Korea kon beleefd worden. Mijn vreugde was dan ook groot wanneer ik later, bij mijn bezoeken vanuit Rome, deze bisschop bij hem thuis mocht ontmoeten en van gedachten wisselen over het werk van de Kerk in zijn land Brazilië. De documenten van de Kerk in Latijns America hebben me ook steeds geboeid, zo volgde ik met veel aandacht de bijeenkomsten van de bisschoppen in Medellín en Puebla, in Santo Domingo en in Aparicida. Het was mijn bekommernis de wereldkerk bij de mensen te brengen in mijn dagelijks werk.

“Door lectuur van documenten en getuigenissen bracht ik graag het leven van de wereldkerk bij de gelovigen van Korea.”

Muziek was dus ook een rode draad door mijn werk. Toen ik in het college godsdienst gaf deed ik dit met behulp van Koreaanse volksliederen en met psalmen die op muziek gezet waren door don Donati, mijn Italiaanse collega godsdienstleraar. Langs de leerlingen van het college geraakte ik betrokken bij de jongeren activiteiten in de stad en vond ik vlug mijn weg in de jongerenpastoraal van het aartsbisdom Kwangju. Daar organiseerden we geloofsvondten waar we met muziek het evangelie brachten. Toen we een retraite organiseerden vroeg de bisschop hoeveel jongeren ik verwachtte, een 80 tal was mijn antwoord, goed zei de bisschop, ik zal de helft van de deelnemersbijdrage betalen. Toen de jongeren toekwamen – er was geen voorinschrijving – liep het aanwezigheidsaantal op tot 250. Gauw heb ik gebeld naar de bisschop om hem te vragen of hij bereid was voor zo veel jongeren te betalen. Oef, hij was akkoord.

Maar dit succes bij de jongeren kwam aan het oor van de Kardinaal van Seoul, en het duurde niet lang of ik verhuisde naar Seoul. Hij had gevraagd aan de salesianen om huizen op te richten voor arme werkjongens, en de jongerenpastoraal moest dan van daaruit gerealiseerd worden, vooral om aan de studerende jongeren ook die wereld van arme werkers te leren kennen. De kardinaal deed vaak beroep om onze gemeenschap, om de jongerenpastoraal op te bouwen vanuit de periferie, zoals paus Franciscus het nu verlangt.

Een bijzondere ervaring was het werk bij de jonge meisjes die op de stadsbussen dienst deden als ontvangers. Ze deden de deur van de bussen open om mensen te laten op en af stappen en ontvingen de bijdrage van de passagiers. Arme meisjes, gekomen uit het binnenland, die woonden in een internaat van de busmaatschappij en werkten lange uren dagelijks op de bus. Ons bezinningshuis begon vormingsdagen te organiseren voor deze meisjes en dit had tot gevolg dat ik na een bepaalde tijd niet meer moest betalen op de stadsbussen omdat die meisjes mij kenden vanwege de vormingsmomenten.

MOEILIJKE TIJDEN VOOR DE KERK

Onze retraites en vormingsdagen voor jongeren kregen steeds meer aandacht. Gedurende de week organiseerden we vormingsdagen voor scholen, twee klassen van 70 leerlingen tegelijk, gedurende het weekend retraites voor parochiale groepen. Muziek evangelieteksten en kerkbetrokkenheid waren de rode draad. De middelbare school studenten studeerden af en sommigen gingen aan de universiteit studeren. Zo kwam de vraag sessies voor universiteitsstudenten te organiseren. Ondertussen was ik ook thuis geraakt in de studentenwereld vermits ik een aantal jaren aan de universiteit gestudeerd had en een diploma muziek had behaald.

De tijd waarover het hier gaat was politiek een zeer moeilijke periode, in een dictatuur werd iedereen die bijeenkomsten organiseerde sterk in de gaten gehouden, priesters werden opgepakt, een bisschop belandde in de gevangenis, de Kardinaal sprak in het publiek duidelijke taal. De spanning tussen Noord en Zuid Korea was trouwens ook bij de gewone

bevolking voelbaar en de dictatuur was hard. De burgerpolitie was overal aanwezig en gesprekken werden afgeluisterd, ook in het bureau van de Kardinaal, zodanig dat hij, om ernstig te kunnen spreken met iemand, buiten ging en in de rumoerige straten van de stad gesprekken voerde zodat ze niet konden afgeluisterd worden.

Vanuit de jongerenpastoraal werden gebedsavonden georganiseerd om een voorzichtige houding te bespreken tegenover het regime. Uit voorzichtigheid hielden we een tijdlang geen vergaderingen, omdat de politie alles afluisterde. We besloten samen te komen in een lokaal van het bezinningshuis om in stilte een uur te bidden bij een icoon met een achtergrond van zachte muziek, eenmaal per week. Met de studenten of de jonge arbeiders onthielden we ons zorgvuldig van alle commentaar.

Met de religieuzen was het anders, gedurende een half jaar kwamen we maandelijks samen in een of andere kerk voor de eucharistie, met een goed voorbereide homilie om de religieuzen vanuit hun geloof weerbaar te maken. Nooit echter werd verwezen naar concrete politici of naar de dictatuur als zodanig, vanuit het evangelie werden belevingsvormen voorgesteld. Voor deze activiteiten kregen we de volle steun van de bisschoppenconferentie. In de jaarlijkse bisschoppenconferentie bijeenkomst mocht ik als voorzitter van de religieuzen telkens deelnemen, zo werd onze activiteit ook door de bisschoppen grondig besproken en aangemoedigd.

DE WERELDKERK

Studentenbewegingen en jonge arbeidersbewegingen bestonden ook op internationaal vlak, en Korea nam graag deel aan internationale congressen of studiedagen. Als jeugdpastor nam ik ook deel aan congressen of bijeenkomsten in Azië, zo deed ook mijn medebroeder Father Jack in verband met de arbeiderspastoraal. Deze bijeenkomsten deden onze interesse voor de wereldkerk groeien. Op een jaarvergadering van de universiteitsstudenten in Jakarta werden we dringend verzocht het land te verlaten omdat men vermoedde dat we een subversieve studentenbeweging waren, op een namiddag verlieten we allemaal het land en trokken naar Singapore om te vergaderen.

Aziatische bijeenkomsten voor de Salesianen gebeurden dan ofwel in Thailand of in Hongkong, soms in India. Een tijdlang vormde ik samen met twee bisschoppen (uit Japan en uit Pakistan) het kerncomité voor jeugdpastoraal van de Aziatische bisschoppenconferentie. In die hoedanigheid nam ik deel aan conferenties in India, in Hongkong en in Korea. Het verwondert dan niet dat ik later, toen ik in Rome in het hoofdbestuur van de salesianen werkte, vlug aangezocht werd om mee te werken met internationale verenigingen zoals UMEC of Caritas Internationalis.

MISSIONARISSEN IN EUROPA

Met dit getuigenis richt ik me graag tot de missionarissen die sinds enkele jaren uit andere continenten naar Europa gekomen zijn. Zij werken aan integratie en taalkennis en ontmoeten een Kerk die vaak sterk verschilt van de Kerk waarin zij gewoon waren te leven in hun thuisland. De rode draad waarover ik schreef wijst erop dat het belangrijk is voor een missionaris dat hij zich diep integreert in de cultuur en in de Kerk waarin hij voor de rest van zijn leven zal werken.

“De kern van ons missionair bezig zijn komt er op neer geloofsgemeenschappen te vormen binnen een sociale en een politieke context.”

Deze missionarissen zullen elk hun eigen rode draad moeten ontwikkelen. Wat voor mij de muziek was zal voor elkeen anders zijn, en ieder van hen zal het voor zichzelf moeten ontdekken vanuit de gaven die ze van de Schepper ontvangen hebben. Lokale kerkverbondenheid is echter van groot belang, ook omdat hun kerkervaring in hun land veel kan verschillen van onze Europese kerkbeleving. De kern van ons missionair bezig zijn komt er ten slotte op neer geloofsgemeenschappen te vormen binnen een sociale en een politieke context.

Een missionaire kerk is een gemeenschap die door gelovigen geanimeerd wordt en uitstraalt ook naar diegenen die niet of niet meer geloven. We brengen een ‘blijde’ boodschap, de vreugde van het evangelie, en dit gebeurt in de eerste plaats door de uitstraling van het geluk er bij te horen en door onze capaciteiten en talenten ten dienste te stellen van de gemeenschap. Het is onze bedoeling om vanuit een internationale gemeenschap van gelovigen, leken, religieuzen en priesters, Christus bij de mensen te brengen en de mensen tot Christus te voeren. Dat doen we door van dorp tot dorp, van stad tot stad, van land tot land te trekken en de boodschap van vrede uit te dragen. Daarin ligt juist de missionaire vreugde.

+Luc VAN LOOY
juli 2022

**BELGIË IS WAT IK NU AL ZO'N 10 JAAR "THUIS" NOEM.
EN HOE VREEMD HET OOK MAG LIJKEN VOOR EEN FILIPIJNSE,
IK VOEL ME HIER ECHT THUIS.**

“Mijn naam is Kaye Arago. Ik ben een lekengewijde van de Focolare-beweging, en in onze roeping worden we naar verschillende delen van de wereld gezonden om er het ideaal van eenheid te leven en de gemeenschappen te ondersteunen. Tien jaar geleden werd ik gevraagd om naar België te komen, en sindsdien is het voor mij een groot avontuur.”

Je kunt je voorstellen hoe anders België is dan de Filippijnen: het weer, het eten, de mensen, de taal... maar voor mij is het een geschenk geweest om iets totaal nieuws te ontdekken, en ik merk dat het verwelkomen van een cultuur die niet de mijne is, me helpt om meer open te staan.

Maar dat neemt niet weg dat het soms moeilijk kan zijn om een buitenlander te zijn. Ik herinner me de eerste maanden in België. Ik woonde toen in Brussel, en ik begon Frans te leren. Ik herinner me hoe intens het voor me was, hoe ik vaak met hoofdpijn naar bed ging omdat ik de hele dag Frans probeerde te begrijpen en te spreken. Maar wat me ertoe aanzette om verder te gaan dan deze moeilijkheid, was mijn verlangen om meer met de mensen te kunnen communiceren, om te kunnen spreken en zo relaties op te bouwen. Bruggen proberen te bouwen door een taal te leren was belangrijk voor mij. Nu spreek ik zowel Frans als Nederlands en het is voor mij een vreugde om de mogelijkheid te hebben om met verschillende mensen relaties op te bouwen. Mijn Frans en Nederlands zijn misschien niet perfect, maar het is een stap om iemand zich welkom en geliefd te laten voelen.

Ik vind ook dat mijn Filipijnse aanwezigheid in de Focolare-gemeenschap getuigt van het feit dat eenheid tussen verschillende culturen mogelijk is. In ons Focolare komen we uit verschillende landen: Frankrijk, België, Luxemburg en de Filippijnen. Samenleven en proberen om elke dag de aanwezigheid van Jezus in ons midden te hebben, ondanks onze vele verschillen, toont aan dat eenheid opbouwen mogelijk is. Het kan soms een uitdaging zijn en ik merk ook dat het van mij vraagt om flexibel en open te zijn en dat het moeite kost, maar ik merk dat de ander ook bereid is om dezelfde inspanning te leveren. Met deze bereidheid om de ander op deze manier lief te hebben, komen we een beetje dichterbij elkaar in het geven van de liefde op de manier die Jezus liefheeft.

In België zijn blijft voor mij nog steeds een groot avontuur. Ik denk dat er altijd veel dingen zullen zijn die ik nog moet ontdekken en waaraan ik moet wennen. En wat Chiara Lubich me geleerd heeft, zal altijd als leidraad voor me dienen: mezelf één maken, dat heeft Jezus gedaan toen hij als mens onder ons leefde. Hij werd zoals wij. Ik wil Jezus op deze manier volgen. Op mijn kleine manier wil ik mij België eigen maken en proberen van ieder mens die ik tegenkom te houden zoals Jezus van ieder van ons heeft gehouden.

Kaye ARAGO
juli 2022

EEN MISSIONARIS IN HET HAGELAND

“België was een ‘missionarisland’, maar nu is het een ‘missieland’ geworden. Vroeger gingen vele missionarissen van dit land naar andere landen in de wereld om het evangelie te verkondigen, maar nu is het omgekeerd. Vele missionarissen van andere landen worden naar België gezonden om het evangelie te verkondigen.”

Aan het woord is Toni Berek, jongerenpastor in de pastorale regio Tienen :

MISSIONARIS IN BELGIË

In 2004 ben ik ingetreden bij de Salesianen van Don Bosco in Jakarta, Indonesië (bijna drieduizend kilometer van mijn thuisbasis, West-Timor) en een paar jaar later kreeg ik inspiratie om missionaris te worden. Mijn keuze was Latijns-America. Maar in 2011 werd ik door mijn oversten naar België gezonden. Ik had daar toen een dubbel gevoel bij. Aan de ene kant was ik heel blij omdat mijn droom om missionaris te worden nu eindelijk zou uitkomen, maar aan de andere kant was ik een beetje bang omdat ik mijn ouders, mijn thuisland, familie en vrienden, moest verlaten en trekken naar een 'vreemd' land waarvan ik nog maar een of twee keer gehoord heb en dit vanuit het voetbal. Zoals Abraham die zijn thuisland moest verlaten om naar een 'vreemd' land te trekken, ben ik uiteindelijk toch wel met enthousiasme en geloof naar België vertrokken op 28 juni 2011.

De eerste maanden waren heel hard, want alles was hier nieuw voor mij. De mensen, de cultuur, het eten, het weer, de manier van denken en vooral de taal was helemaal anders. Dat ik ver van mijn familie was verwijderd was ook uiteraard een van de moeilijkste gegevens van mijn nieuw bestaan. Nochtans, dankzij de warmte en liefdevolle nabijheid van mijn medebroeders voelde ik me in Vlaanderen heel snel thuis. De grootste uitdaging was de taal. Ik voelde me toen als een 'baby' die net geboren is en die alles van nul moest beginnen leren. Maar ik was heel gemotiveerd om de taal te leren, want ik verlangde ernaar om vlug met de mensen, vooral met de jongeren te kunnen communiceren.

DE KERK 'VOL' MET LEGE STOELLEN

Naast de moeilijkheid van de taal en de anderen bovenstaande gegevens was er ook iets anders dat me zeer verraste, namelijk de situatie van de Kerk in Vlaanderen. Ik had bij mijn aankomst hier een beeld aangaande België als een katholiek land. Ook daarom was ik heel blij toen ik vernam dat ik naar België zou gezonden worden. Ik zat met de idee dat ik nu dichtbij de bron zou gaan om aldus meer te kunnen leren over het geloof. Dat was mijn verwachting en mijn beeld over België voor ik erheen trok, maar dit beeld veranderde heel vlug toen ik hier aankwam. Ik ontdekte dat België wel bij naam een katholiek land was, een land dat bovendien een 'missionarisland' mag genoemd worden omdat er uit dit land vele missionarissen zijn voortgekomen die naar de missie trokken in de hele wereld. Maar dat is compleet veranderd zodanig dat België momenteel een land is dat 'missieland' geworden is omdat er nu hier gemissionieerd moet worden. Als België vroeger veel missionarissen stuurde naar andere landen in de wereld om het evangelie te verkondigen, dan is dat nu omgekeerd.

Vele missionarissen worden nu uit andere landen hierheen gezonden om hier in België het evangelie te verkondigen.

De kerkgebouwen staan overal nog mooi en stevig, maar als wij op zondag naar de kerk gaan, zien wij meestal dat de kerken wel vol zijn, maar vol van *lege stoelen*. De gemiddelde leeftijd van de kerkgangers ligt boven de vijfenzeventig. Geloof in God is niet meer vanzelfsprekend. Integendeel, het is iets vreemds geworden voor de meeste mensen en vooral voor de jongeren. Dat doet soms pijn, maar het is de realiteit. De maatschappij is al veranderd. Sommigen menen dat de moderniteit en de secularisatie of het seksuele misbruik in de kerk moet aangewezen worden als de oorzaak van de Godsvervreemding in Vlaanderen, maar ik denk dat wij niemand moeten beschuldigen of beoordelen. Wij moeten integendeel leren uit te kijken naar een nieuwe aanpak om hier het Evangelie te verkondigen aan de mensen van vandaag en dit op de manier en met de taal van vandaag.

De secularisatie is een onloochenbare realiteit. Dat kan niemand ontkennen. Maar dit is dan ook juist een uitdaging om ons af te vragen hoe wij nu, rekening houdend met dit gegeven, ons licht zullen laten schijnen in deze huidige maatschappij. Ik heb altijd graag volgende uitspraak voor ogen: "Een licht dat schijnt in een hemel met veel lichtjes, valt niet zo op. Maar, het is heel anders wanneer we een licht, hoe klein ook, laten schijnen in een duistere menigte met weinig of geen licht".

OPENDEURPASTORAAL EN TAFELPASTORAAL

Door omstandigheden ben ik uit de salesiaanse congregatie getreden, maar mijn passie voor jongeren is altijd gebleven. Dit is en blijft mijn droom die als een onblusbaar ideaal in mijn hart blijft branden. Daarom was ik heel blij dat ik het aanbod heb gekregen om te werken als 'jongerenpastor' (IJD-Jongerenpastoraal). Het is ook een goede gelegenheid voor mij om mijn energie meer te spenderen om naar de periferie te gaan om daar jongeren te ontmoeten en samen met hen op weg te gaan. Samen sporten, spelen, delen, eten, samen engagementen doen, samen uitwisselen en samen musiceren waren de laagdrempelige instrumenten die ik gebruik om de blijde boodschap te delen met jongeren. Voor mij moet de evangelisatie niet altijd in een kerkgebouw gebeuren. Het mag ook ergens anders, zelfs gewoon rond een tafel. Als wij maar onze deur voor jongeren willen openen, dat is het voornaamste. De deur openen is heel belangrijk, maar wij moeten ook goed beseffen dat, voordat wij onze deuren openen om jongeren te kunnen laten binnenkomen, wij eerst onze deur moeten leren openen om zelf

naar buiten te gaan om aldus jongeren te laten voelen dat er een deur is die altijd voor hen open staat. Deze pastorale aanpak noem ik een “opendeurpastoraal”.

De motivatie die hier in zit is heel simpel, namelijk een open deur heeft altijd twee functies: vooreerst heeft een open deur tot taak om naar buiten te kunnen gaan (naar de periferie!). En daarnaast is er die een andere functie, namelijk om ‘binnen’ te laten komen. Ik vind die illustratie heel belangrijk om ze aan te wenden in de jongerenpastoraal, want het gaat hier ook en vooral over gastvrijheid en de gastvrijheid is natuurlijk de basis van de jongerenpastoraal.

En nog iets. Onze samenkomsten onder jongeren zijn niet compleet als er niet iets te eten of te drinken valt, hoe klein ook. Vandaar die volgende stap in de ‘opendeurpastoraal’: samenzitten rond een tafel om iets met elkaar te delen. Het klinkt misschien oppervlakkig, maar mijn ervaring leert mij dat de tafel een aller dierbaarste plek is om, niet alleen een stukje ‘pizza’ met elkaar te delen, maar ook om over veel dingen te vertellen, van de oppervlakkige of grappige dingen tot over God of geloof. Nogmaals, de evangelisatie hoeft niet altijd in een kerkgebouw te gebeuren, maar mag en kan zich ook rond de tafel voltrekken.

Die pastorale aanpak noemt Chris Folmsbee, een Amerikaans theoloog in de jongerenpastoraal, een “tafelpastoraal”. In zijn boek “A New Kind of Youth Ministry” schrijft Folmsbe:

“Ik deel veel dingen met jongeren en ik deel het evangelie meestal aan tafel wanneer wij samenkomen met jongeren om iets te drinken en te eten”.

Persoonlijk vind ik dit een mooie pastorale aanpak, want mooie herinneringen zijn ook heel vaak de herinneringen die rond en aan de tafel hebben plaatsgevonden.

Met die twee pastorale aanpakken, “opendeurpastoraal” en “tafelpastoraal”, heb ik veel jongeren kunnen bereiken. Ik ga mij nu niet afvragen of onderzoeken welke resultaten ik allemaal heb bekomen van mijn toeleg op die beide vormen van pastorale aanpak, maar ik zou gewoon zeggen: dit helpt mij enorm in mijn zending als een jongerenpastor van ons bisdom en als een missionaris in het Hageland.

WEES NIET BANG

Uiteraard, werken als jongerenpastor in deze tijd is niet vanzelfsprekend, maar het is een uitdaging om naar buiten te gaan en iets te doen. Naar buiten of naar de periferie gaan is ook een grote uitdaging, want het gaat hier over het verlaten van onze veilige zone om nieuwe mensen te ontmoeten. Het is soms moeilijk of zelfs eng, maar wij mogen niet bang zijn, maar durven en in God geloven. Jezus heeft toch altijd gezegd: “Wees niet bang”. Volgens mij bedoelde Jezus hiermee het volgende: “Ga en doe maar. Ik zal bij jou zijn”.

Misschien klinkt het te idealistisch, maar het is mijn geloof. Ik geloof altijd dat het werk dat ik doe, een werk van God is. Daarom heb ik altijd vertrouwen in God en ik geloof ook dat God mij zeker zal helpen, dat Hij mij blijft bezielen en de weg tonen om Zijn werk goed te kunnen doen. Ik zou niet bang zijn en vluchten van Gods roeping zoals Jona dat gedaan heeft (zie: Jona 1,1-16), want wegvluchten van God betekent dat ik geen geloof en vertrouwen heb in Gods liefdevolle nabijheid.

Natuurlijk zijn wij maar gewone mensen. Soms ben ik ook een beetje bang of heb ik minder zelfvertrouwen omdat ik onderschat of neergekeken word door een bepaalde mensen, maar als dit gevoel mij overkomt, bid ik altijd tot God met deze Psalm: “*De Heer is bij mij, daarom ben ik niet bang. Mensen kunnen me geen kwaad doen. De Heer is bij mij, Hij helpt mij...*” (Ps. 118,6-7).

Laat ons ons werk goed doen en ook in God geloven. Hij heeft dit missionaire werk aan ons toevertrouwd, en Hij zal ons helpen om dit ook te voltooien. Zetten we onze deuren altijd open, zowel open om naar buiten te gaan, als open om naar binnen te komen om samen rond een tafel te zitten.

Wees niet bang en wees ook creatief, want jongerenpastoraal is een kunst, en een schoonheid, en de schoonheid van jongerenpastoraal zit precies ook in de manier van de communicatie met de maatschappij van vandaag.

Toni BEREK

juli 2022

ALLEMAAL BROERS EN ZUSSEN

Sinds september 2011 ben ik aan de slag als coördinator van Damiaan Vandaag, het Damiaanproject van de paters van de Heilige Harten. Ik heb een werkplek bij het graf van pater Damiaan in Leuven en in Damiaans geboortehuis/museum in Tremelo. Dankzij mijn werk krijg ik de kans om mensen, jong en oud, uit binnen- en buitenland te ontmoeten. Over grenzen van afkomst, leeftijd, cultuur en levensbeschouwing: iedereen is welkom bij Damiaan.

In 2013 hadden we een groep Hawaïanen op bezoek. Ze kwamen bij het graf van Damiaan in Leuven, raakten het aan en begonnen te wenen. Na lange tijd waren ze opnieuw verenigd met hun verloren broer Damiaan. In het Hawaïaans zeiden ze hem luidop dankjewel voor alles wat hij voor hen betekent. Nog steeds ben ik erg geraakt door deze bijzondere ontmoeting. Het drukt mooi uit wat Damiaan geloofde in de negentiende eeuw en wat ook ik geloof twee eeuwen later.

Graf van Damiaan, crypte, Sint-Antoniuskapel, Leuven - Copyright Mia Verbanck

Wordt het geloof vandaag niet teveel verstikt en bedolven onder kerkelijke structuren, geboden, verboden en allerhande regeltjes? Wordt er niet teveel krampachtig vastgehouden aan hoe het vroeger was? Wanen sommige parochieherders zich niet teveel boven de kudde in plaats van er middenin? Gelukkig is daar het inspirerende voorbeeld van een boerenzoon uit Tremelo-Ninde, die graag op het veld werkte, schapen verzorgde en erop los timmerde. Gelukkig is daar het inspirerende voorbeeld van een jongeman die zijn comfortzone verliet, naar de andere kant van de wereld trok, zijn vooroordelen overwon en zijn verwachtingen bijstelde en een nieuwe cultuur en nieuwe mensen omarmde. Gelukkig is daar het inspirerende voorbeeld van een priester-missionaris die zich kwetsbaar en bescheiden toonde en zijn geloof niet verloor, zijn leven deelde met uitgestoten medemensen en één van hen wilde zijn. Ja, Damiaan was het allemaal. Hij was het toonbeeld van een negentiende-eeuwse katholieke religieus, priester en

missionaris met alles erop en eraan. Maar doorheen de ontmoetingen met zovele mensen, vooral op de Hawaï-eilanden, ontdekte hij ten volle wat zijn christelijk geloof in essentie betekent. Het betekent verbondenheid, respect, zorg en engagement voor iedereen, jong en oud, ongeacht of die andere persoon nu mijn geloof deelt of niet. Ja, Damiaan hechtte belang aan voorgeschreven religieuze en kerkelijke devoties, feestdagen, geboden en verboden. Maar voorbij deze talrijke 'voorschriften' stond steeds de medemens voorop.

Vanuit zijn geloof in Jezus van Nazareth die weldoende rondtrok en oog had voor iedereen beschouwde Damiaan naderhand iedereen die zijn pad kruiste als familie, als broers en zussen, met wie hij zich verbonden voelde, voor wie hij zorg diende te dragen en die hij steeds met liefde en respect moest omringen. Damiaan bracht zijn geloof in de praktijk en belichaamde hiermee concreet drie fundamentele Hawaïaanse waarden: ohana (familie), malama (zorg en respect), aloha (liefde en solidariteit).

De Hawaïanen in de crypte kwamen thuis bij hun broer Damiaan die ze al zo lang hadden moeten missen. Ze voelden zich diep geraakt en verbonden. Ze delen overduidelijk Damiaans geloof dat wij allemaal broers en zussen zijn. Ook ik deel Damiaans geloof, net als zovele anderen, jong en oud, wereldwijd.

Damiaan en de weesjongens – Copyright Archiefcollectie Damiaan, Paters H. Harten, Leuven

Ruben BOON
juli 2022

Ruben is als inhoudelijk coördinator van Damiaan Vandaag werkzaam bij het graf van Damiaan in Leuven en in het Damiaanmuseum in Tremelo
Contact: info@damiaanvandaag.be
www.damiaanvandaag.be
www.damiaanmuseum.be

GETROFFEN DOOR DE GEESTELIJKE ARMOEDE VAN DE MENSEN IN ONZE WESTERSE WERELD, NIETTEGENSTAANDE MATERIELE WELSTAND

Paul van der Stuyft is architect en priester. Het hart van de hedendaagse mens is zijn tekentafel. Hij ontwerpt aan de hand van kerkelijke auteurs en biedt veelzijdige zichten op hun geestelijke rijkdom. Meesters waren het in hun tijd. Bijbelse auteurs nog het meest. Vandaag is Paul parochiepriester in de pastorale zone Aarschot. Daarnaast staat hij samen met anderen in voor de vorming van priesterstudenten van het Franstalig diocesaan seminarie van Mechelen-Brussel en het Grootseminarie van Namen, en is hij ook moderator van de Vereniging zalige Jan van Ruusbroec vzw, een diocesane private vereniging van christengelovigen, op 10 maart 2020 erkend door kardinaal de Kesel.

Om mijn oudste broer te helpen wat centjes bijeen te sparen om zijn droom te verwezenlijken, nl. tijdens de grote vakantie te leren zweefvliegen, ging ik mee krantjes van de lokale drukker rondragen. Je komt dan door alle soorten buurten, rijke en arme, en alles daar tussenin. In de meest welstellende straten vond je doorgaans de minste mensen op straat, en de grootste schoonste huizen schenen daarbij helemaal geen garantie te bieden om vreugde- en vredevolle oorden te zijn.

Als gelovige jonge christen voelde ik me aanvankelijk aangesproken om te werken aan de opbouw van weeshuizen en het oplossen van crisissituaties, bijvoorbeeld de heropbouw van woongebieden na natuurrampen of oorlogsgeweld. Het besef van het belang om minimale materiële noden te lenigen motiveerden me om architectuurstudies aan te vatten.

In die architectuurwereld dacht ik systemen uit die een flexibele uitbouw zouden toelaten waarin efficiënt en economisch kan worden gewerkt. Daarbij zocht ik zo veel mogelijk energie en materiaal uit te sparen zonder de harmonie met natuur en milieu uit het oog te verliezen zodat de mens die erin zou wonen zich optimaal zou kunnen ontplooien, zowel op het vlak van fysisch, psychisch en spiritueel welzijn.

Na mijn stage als architect werkte ik voor een architect die zich openlijk als atheïst uitgaf, maar onder vier ogen erkende dat hij niet zo zeker was van zijn stuk, en eerder agnost was. Op materieel vlak had hij alles wat hij kon dromen, maar spiritueel was hij arm en daardoor blijkbaar diep ongelukkig. Tijdens één van de momenten dat we samen op weg waren naar een vergadering, zei hij me dat hij jaloers was op mij. Ik hield mijn geloof niet verborgen, maar liep er ook niet mee te koop. Aan mijn geloof - zo zei hij - had ik steun, en die steun miste hij; maar - zo ging hij verder - hij kon niet geloven, want geloof was een genade die hij niet gekregen had.

Dit zijn maar een paar staaltjes van de geestelijke armoede die ik ontwaarde rondom mij. Zelfs als men alles heeft wat men op materieel vlak wel kan dromen, kan men tegelijk diep ongelukkig zijn en arm. Dit hielp me beseffen dat de eigenlijke noden en diepste verlangens van de mensen niet of onvoldoende tijd en ruimte krijgen in onze moderne consumptiemaatschappij.

Daarbij viel het me op dat van langs om minder mensen zich geroepen voelen om zich het Woord van God in zijn volle kracht eigen te maken en dit daardoor eveneens aan de mensen rondom op één of andere manier door te geven. Nochtans is het enkel dat Woord van God, die Blijde Boodschap, die in staat is om ons diepste verlangen naar geluk en welzijn te vervullen; zelfs al gaat dat niet vanzelf.

MATERIELE OP SPIRITUELE NODEN PROBEREN TE LENIGEN ?

Zo kwam ik dus tot het inzicht dat geluk niet in het louter materiële te vinden is, en dat die materiële middelen nu net als doel van de gelukszoekers voorgesteld worden in reclame en media. Nochtans blijft leegte achter in ons hart als we enkel bij het materiële ons heil zoeken, en vinden we niet het diepere geluk waarnaar we smachten. Het inzicht daarenboven dat bijna niemand zich meer laat aanspreken om dat Woord van leven zelf aan te boren en te delen met anderen raakte me diep. Ja, met woord en daad de volle aandacht geven aan die woorden van wijsheid, heeft me zo beroerd in de gegeven omstandigheden, dat ik mijn leven in dit perspectief heb willen plaatsen.

Door een aantal omzwervingen, eerst via een godgewijd leven te betrachten, kwam daarin vrij snel het perspectief van het priesterschap sterk naar boven en ben ik dat avontuur met de Heer ingestapt.

De Bijbel lezen was iets dat me eveneens nauw aan het hart lag. Ik kon er op vele plaatsen het diepe geluk ontwaren en zelfs ervaren door de grote wijsheid die erin te vinden is. Vele mensen die zich in die vroege tijden door die wijsheid hebben laten raken zijn tot een voorbeeldig en heldhaftig leven gekomen. Dit kan nog steeds - en zoveel krachtiger sinds Jezus onze ogen heeft geopend - tot stand komen in onze tijd. Die uitdaging hield me reeds van jongs af aan vast.

Verschillende heiligen spraken me eveneens zeer sterk aan. Ook hun leven getuigde van een innige verbondenheid met God, een intieme relatie van liefde en trouw. In de geschriften van enkele van deze bevoorrechtte mensen kan men daarover heel wat vernemen, geschriften die onder andere getuigen van sterke mystieke ervaringen. Die ervaringsdeskundigen van de eenheid met God liepen met hun mystieke ervaringen echter niet te koop, integendeel. Maar geheel verbergen lukte hen dat doorgaans evenmin.

Een boek dat ik in handen kreeg, waarin de geschriften van de Heilige Apostel Paulus voornamelijk vergeleken werden met deze van Sint-Jan van het Kruis en van de Heilige Theresia van Avila, kwam tot de conclusie dat Sint-Paulus een mystieker was. Dat prikkelde mijn nieuwsgierigheid in deze materie, en deed mijn verlangen groeien om me te verdiepen in de geschriften van dergelijke heiligen en mystiekers.

KAN HET GELOOF ONS NOG DRAGEN ?

Als priester beseftte ik steeds meer dat de geloofsbasis van de meeste mensen in de parochies zich niet verder had ontwikkeld dan wat ze tijdens de vormselcatechese ontvangen hadden. Met een geloof dat niet uit de kinderschoenen gegroeid is, komt men als volwassene jammer genoeg niet ver. Volwassencatechese scheen mij dus een belangrijke uitdaging voor onze postmoderne tijd. Maar ook daar had ik de rare ervaring dat in mijn drukke bestaan, nu

als parochiepriester, ik niet zeer geloofwaardig overkwam bij de mensen die ik vroeg meer tijd te nemen om zich in het geloof en het gebed te verdiepen.

Door de overvolle agenda bleef zelfs het goede voornemen om tijd te nemen deze sterke spirituele auteurs en mystieke literatuur te lezen steeds weer uitgesteld tot als ik er de tijd voor zou vinden. Een belofte had ik nodig om terdege tijd te maken voor dit werk, en het dus een hogere prioriteit te geven in mijn leven. Tot die belofte ben ik uiteindelijk gekomen via de sociëteit van apostolisch leven Sint-Jan van het Kruis te Mers-sur-Indre in Frankrijk, waarbinnen diezelfde roeping op diepgaande manier vorm gegeven wordt.

Door mijn eigen zoektocht naar die diepere werking van God in ons leven vroegen geleidelijk aan een aantal mensen mij om hen geestelijke te begeleiden. Vanuit deze zoektocht kon ik hen met heel wat spirituele inzichten van grote heiligen en sterke geestelijke auteurs verder helpen.

EEN SCHAT DIE VERBORGEN LIGT, MAAR NIET ONBEREIKBAAR IS

Een tekst die me sterk blijft aanspreken uit het leven van Maria Petyt, een mystieke auteur uit de 17e Eeuw, inspireert me steeds weer om het plan dat God met ieder van ons voorheeft te helpen tot stand komen, zelfs al was dat maar op een kleine, haast onbeduidende manier.

In die tekst lucht ze haar spijt zich in de onmogelijkheid te bevinden om duidelijk onder woorden te brengen hoe geweldig Gods plan is dat Hij met ons voorheeft. Daarin staat ze niet alleen. Alle grote geestelijke auteurs delen haar grote frustratie omwille van het feit dat ze het mysterie van Gods overgrote liefde onvoldoende bevredigend onder woorden lijken te kunnen brengen. Dat neemt echter niet weg dat ze ons een heel mooi beeld meegeeft als hulp.

“Het zal volstaan, zegt ze, enkel te zeggen dat deze schoonheid en bevalligheid van die aard is, dat we makkelijk bereid zouden gevonden worden om duizendmaal de dood en martelingen te willen ondergaan om (ook maar) één ziel uit de staat van zonde te brengen tot de staat van glorie, en haar aldus te leiden tot haar eerste schoonheid en adel waar zij door God toe geschapen werd. O edele ziel, welk een gelijkenis Gods omvat gij in u... Ik geloof vast, zegt ze wat verderop, dat indien het iemand gegund werd om ééns de schoonheid en waardigheid te hebben mogen zien en verstaan van een ziel in de staat van genade en van belangeloze liefde, en hoe die liefde steeds verder in bevalligheid en liefde kan groeien en vooruit gaan zo lang als die leeft, dat die zichzelf nooit zo ver zou kunnen vergeten en zodoende te vallen in welke zware zonde dan ook. Die mens zou op die geziene liefde zo verliefd zijn, en de herinnering aan de schoonheid van een ziel die God behaagt zou zo diep ingeprent blijven in het geheugen dat noch duivel, noch hel, noch enig ander schepsel die persoon daarvan zou kunnen wegtrekken”.

EEN SPROOKJE, OF REALITEIT ?

Gezien de grootsheid en schoonheid van Gods plan, nl. onze roeping als mens zowel in dit aardse leven alsook daarna, schijnt er vanaf het begin door jaloezie weerstand te zijn ontstaan. Dwarsliggers om onze weg moeilijk, ja haast onmogelijk te maken, ervaren ieder van ons in meerdere of mindere mate. Hoe meer we ons toelagen op die spirituele

levensweg naar de eenheid met God, hoe groter de weerstand die we ervaren. Het woordje dwarsligger luidt in het Hebreeuws trouwens: satan... De weerstand die we ondervinden is groot, maar gelukkig is die niet onoverkomelijk. Alleen kunnen we die strijd niet aan, want daarvoor zijn we zelf niet sterk genoeg en hebben we Gods hulp nodig. Als we beseffen dat God niets liever wil dan dat dit werk in ons wel degelijk tot stand komt, kunnen we de strijd niet opgeven. Hij gaat in Jezus Christus zelfs tot het uiterste om ons in ons menszijn te vervoegen en terug te leiden naar de eenheid en verbondenheid met Hem.

De initiële roeping die ik ervoer om verweesde kinderen een fysieke - maar hechte - thuis te geven, is bij mij geëvolueerd tot het helpen thuiskomen van de verweesde kinderen Gods bij hun Hemelse Vader. Er zijn nog steeds heel wat mensen die zoekende zijn, maar ze dreigen vast te lopen op de vele hindernissen, klippen en valkuilen die ze op hun spirituele levensweg tegenkomen. De Heiligen die ons zijn voorgedaan, evenals de vele mensen die vanuit hun geestelijke strijd en groei teksten hebben achtergelaten die rekenschap geven van hun vreugden en pijn, kunnen heel goed helpen om te zien waar we mee bezig zijn, hoe die weg zich aandient en waarop we moeten letten. Al deze geschriften vormen een ongelooflijk rijke schat aan sterke inzichtelijke literatuur die de Kerk bezit. Deze schat hoort ook ons toe. Deze geschriften van onder het stof halen, in eigen hart en in de harten van mensen rondom laten heropleven, daartoe voel ik me steeds meer geroepen. Via de Vereniging van christengelovigen met als patroon de zalige Jan van Ruusbroec, tracht ik daar speciaal werk van te maken. De website in opbouw : jvr.4god.be is daar eveneens een poging toe. Jawel ook in onze zelfgenoegzame hedendaagse mens wil God dit avontuur aangaan. Zonder slag of stoot lukt dat niet, gezien elke tijd zijn eigen uitdagingen kent, maar bij God is niets onmogelijk.

Paul VAN DER STUYFT
juli 2022

IN HET GEWONE LEVEN VAN ELKE DAG, WAT BETEKENT 'MISSIONAIR' ZIJN ?

Toen me de vraag gesteld werd om een getuigenis aan te leveren, moest ik toch even nadenken...

Mijn werk als adviseur bij PARCUM, museum en expertisecentrum voor religieuze kunst en cultuur, is een zegen. Religieus erfgoed als een inspiratiebron voor iedereen, gelovig of niet, bewaren, borgen en toegankelijk maken is mijn professionele passie. Dankzij mijn werk kom ik in contact met erfgoedgemeenschappen van verschillende religies en levensbeschouwingen, maar ook met heel uiteenlopende groepen en charisma's binnen de rooms-katholieke kerk.

Elke groep heeft een verhaal, een geschiedenis...kortom erfgoed. Ik ben vooral bezig met immaterieel erfgoed of levende tradities en praktijken in het kader van het Vlaamse Unesco beleid voor immaterieel erfgoed. Daarbij probeer ik elke persoon of gemeenschap zo goed mogelijk te adviseren en bij te staan bij het zorg dragen voor dit erfgoed. Ongelooflijk boeiend!

“ ‘Missie’ vat ik daarbij op als het doorgeven van die liefde aan anderen zodat ook zij de Heer leren kennen. In de eerste plaats door voor hen te bidden en door, indien ze hiervoor open staan, iets te delen van wat ik binnen draag.”

Om missionair te zijn, hoef je volgens mij niet veel bijzonders te doen. Elke christen kan Gods liefde tegenwoordig proberen te stellen daar waar hij of zij is. Bij mij is dat dus op professioneel vlak het religieus erfgoedlandschap, maar het kon evengoed ergens

anders geweest zijn. Persoonlijk hou ik wel van de quote van de heilige Josemaria Escriva :

‘Leef zodat anderen merken dat je het leven van Jezus Christus leest’.

**‘Ojalá fuera tal tu compostura y tu conversación
que todos pudieran decir al verte o al oírte hablar:
éste lee la vida de Jesucristo.’**

Missionair zijn vanuit het Evangelie dus, door het leven van de Heer te leven en te overwegen.

Hoe dan?

Opnieuw, niets bijzonders maar het dagelijks leven. Voor mij is dat mijn dagelijks werk zo goed mogelijk proberen te doen om glorie aan God te geven, het aan Hem op te dragen en elke persoon te behandelen alsof het Christus zelf zou zijn. Hem zien in alle gebeurtenissen, ontmoetingen, projecten,.. maar ook in tegenslagen of mislukkingen. Gedragen door Zijn liefde.

‘Missie’ vat ik daarbij op als het doorgeven van die liefde aan anderen zodat ook zij de Heer leren kennen. In de eerste plaats door voor hen te bidden en door, indien ze hiervoor open staan, iets te delen van wat ik binnen draag.

Is dat geen te hoog gegrepen ideaal? Uiteraard ben ik ook wel een *grumpy* of heb ik zo’n typische dag waarin ik niet één taak tot een goed einde kan brengen. Gelukkig moet je als christen geen vlekkeloos parcours afleggen, maar is de weg soms hobbelig en vol duistere plekken. En misschien is God juist op die plekken nog meer aanwezig. Authentiek gelovig zijn staat haaks op de idealen van perfectie en succes die de maatschappij ons als ideaalbeeld voor ogen houdt en die uiteindelijk niet gelukkig maken.

“Dat is voor mij missionair zijn, de voortdurende omgang met de Heer zoeken in het alledaagse. Geliefd zijn en die liefde proberen door te geven.”

Waar haal ik de kracht vandaan? ‘Zonder Mij kunt gij niets (Joh. 15,5)’. De Kerk biedt twee prachtige sacramenten aan die we veelvuldig kunnen ontvangen en die ons de nodige genade geven om op weg te gaan, nl. het sacrament van de Eucharistie en het sacrament van de verzoening.

Het sacrament van verzoening is misschien een beetje in onbruik geraakt in onze streken, maar het is één van de meest betekenisvolle ontmoetingen die iemand met de Heer kan hebben. Geen mooier manier om te beseffen, ik ben geliefd, ondanks alles. Ik moet me niet beter voor doen dan ik ben, want Hij weet alles en Hij houdt enorm veel van me. We mogen daar best wat meer reclame voor maken als Kerk 😊

Daarnaast is de dagelijkse eucharistieviering voor mij een noodzaak want daar is de Heer werkelijk aanwezig en geef Hij zichzelf aan mij. Wat kan ik meer wensen als hulp

op mijn pad? Niet altijd makkelijk te combineren met een drukke werkagenda en andere bezigheden, maar ik hoorde ooit dat nog nooit iemand van honger gestorven is omdat hij geen tijd had om te eten. Met andere woorden, voor wat echt belangrijk is, vind je altijd wel een gaatje in je uurrooster.

Dat is voor mij missionair zijn, de voortdurende omgang met de Heer zoeken in het alledaagse. Geliefd zijn en die liefde proberen door te geven.

Julie AERTS
augustus 2022

**NE DANS UNE FAMILLE CATHOLIQUE, DANS LA VILLE DE MAN,
ET DEvenu MEMBRE CONSACRE DU MOUVEMENT DES FOCOLARI
MAINTENANT EN BELGIQUE**

**Je m'appelle Roger Dion Togba, j'ai 31 ans, et je viens de la Cote d'Ivoire.
Je suis né dans une famille catholique dans la ville de Man, à l'Ouest du pays.**

Tout petit, je partais à l'église avec ma maman et je me suis inscrit dans le groupe des servants de messe car j'aimais bien servir à l'église. A l'âge de 10 ans, j'ai connu le mouvement des Focolari (un mouvement né dans l'église catholique et fondé par Chiara Lubich en Italie en 1943) où on nous apprenait à vivre concrètement l'évangile chaque jour. Cette vie d'évangile mettait une grande joie dans mon cœur et j'ai toujours voulu partager cette joie dans mon milieu de vie (à la maison, à l'école, dans notre paroisse, dans le quartier ...). Nous avons donc formé un groupe d'adolescents et de jeunes appelé GEN (génération nouvelle, la branche des jeunes au sein du mouvement des focolari).

“Toutes ces activités avaient un seul but : faire goûter à notre ville les fruits de la vie d'évangile et la joie de vie chrétienne.”

Avec ce groupe nous avons fait plusieurs activités dans notre ville (des concerts pour la paix dans des lycées, des journées d'activité à l'orphelinat, des visites et aides dans les hôpitaux, des journées de nettoyage dans les rues de notre quartier, des courses pour la paix dans notre ville...). Toutes ces activités avaient un seul but : faire goûter à notre ville les fruits de la vie d'évangile et la joie de vie chrétienne.

J'ai continué cette vie jusqu'à l'âge de 18 ans où le frère aîné de mon papa m'a demandé de lui rendre un service pendant mes vacances. Il s'agissait de prendre soins de sa ferme de poulets (donner à manger aux poulets chaque jour pendant tout le mois d'août). J'ai accepté de rendre ce service à mon oncle, et c'est pendant que j'effectuais ce travail que j'ai ressenti dans mon cœur un très grand désir de me consacrer à Dieu.

Ce désir s'est accentué lorsque j'ai commencé à travailler comme infirmier dans un service d'urgent à Abidjan (Côte d'Ivoire) alors j'ai décidé de répondre à ce désir en me consacrant à Dieu pour la cause de l'évangile et le service de mes frères et sœurs.

“Je suis heureux et fier d’être un instrument de Dieu pour son œuvre dans le monde et particulièrement en Belgique. J’aimerais toujours être cet instrument toujours disponible pour lui quand et comme il le voudra.”

Après ma formation en tant que membre consacré du mouvement des focolari, il m'a été proposé de venir en Belgique dans le centre des focolari à Rotselaar, dans le brabant flamand. C'est là que je vis en communauté depuis février 2020 avec trois autres confrères.

Depuis mon arrivée en Belgique, nous avons formé une équipe dont je suis membre et qui travaille pour les jeunes. À partir du mois de septembre, ces rencontres de formations se feront chaque premier samedi du mois, dans notre centre 'Unité' à Rotselaar. C'est une joie pour moi de voir des enfants, des adolescents et des jeunes qui s'intéressent à l'évangile et qui le vivent au quotidien. Je vois en tous ces jeunes un grand futur pour l'église en Belgique.

Nous sommes en train de mettre en place un projet pour les jeunes. Il s'agit d'un projet sur le dialogue qui permettra à plusieurs jeunes de différentes religions et cultures de pouvoir dialoguer et regarder ensemble vers une même direction qui est celle d'un monde plus fraternel, avec l'aide de plusieurs activités telle que des journées de formation sur le sujet et des voyages culturels à l'étranger.

Lorsque je visite certaines familles, je sens que les parents ont un désir de former leurs enfants à la vie chrétienne. Cela me donne la joie et m'encourage à œuvrer pour cette cause.

Je suis heureux et fier d'être un instrument de Dieu pour son œuvre dans le monde et particulièrement en Belgique. J'aimerais toujours être cet instrument toujours disponible pour lui quand et comme il le voudra.

Roger DION TOGBA
augustus 2022

Hendrik-Jan Stals is sinds september 2021 aan de slag als stafmedewerker bij IJD, een dienst die instaat voor jongerenpastoraal in de Vlaamse Kerk. Als jongerenpastor in de pastorale regio Leuven probeert hij jongeren te betrekken bij het leven en vieren van de Kerk. Dat op zich is al een ambitieuze missie. (*)

foto : Laurens Vangeel

ERGOTHERAPEUT WORDT JONGERENPASTOR

Van opleiding ben ik ergotherapeut. In die hoedanigheid werkte ik vijf jaar in de ouderenzorg in Brussel. Ik ging samen met mensen op zoek welke aanpassingen hun woning nodig had om te voldoen aan hun veranderende behoeftes en zorgnoden.

Ik heb er ook altijd van gedroomd met kinderen en jongeren te werken. Daar zit mijn engagement bij de speelpleinwerking van Don Bosco in Oud-Heverlee en de Jeugddienst van Don Bosco wellicht voor iets tussen.

Als stagiair werkte ik ook als ergotherapeut met kinderen, maar het lukte niet hierin een vaste job te vinden. Dat bleef aan me knagen. Bovendien was ik op zoek naar zin en zingeving in mijn werk. Een job als jongerenpastor bracht die twee dingen samen. Ik kan nu werken vanuit diepe waarden, vanuit mijn gevoel. Ik geloof dat ik iets kan betekenen voor jongeren, iemand ben waarmee zij zich nog wel kunnen identificeren.

KERK EN JONGEREN

Ik ben er rotsvast van overtuigd dat er nog veel jongeren zijn in de Kerk als gemeenschap, ook al zijn ze er niet per se altijd in de kerk als gebouw. Werkelijk iedereen is op bepaalde momenten in zijn of haar leven op zoek naar zingeving, ook jongeren. Het is dan kwestie om op die zoektocht en vragen in te spelen, om er aandacht voor te hebben en een gepast antwoord op jongerenmaat te geven. Dat is effectief een hele uitdaging. Ik denk dat 'mijn generatie', mensen tussen de 20 en 35 jaar oud, de eerste is die hier heel bewust mee bezig is. Wij kijken anders naar Kerk en geloof, willen zoeken naar nieuwe wegen. Daar hoort ook een andere vorm van pastoraal bij.

foto : Laurens Vangeel

We zeggen het vaak, maar doen het te weinig: we moeten als Kerk naar buiten treden. Wacht niet tot de jongeren in het kerkgebouw komen, maar ga actief naar hen toe. Laten we naar jeugdbewegingen en scholen gaan bijvoorbeeld.

Katholieke scholen hebben vaak een team voor schoolpastoraal dat op zoek is naar hoe ze het geloofsverhaal kunnen binnenbrengen. Die zitten bijna te wachten op jongerenpastores en andere mensen uit onze kerkgemeenschappen. Dus laten we naar hen toe stappen en niet bang zijn om nieuwe dingen te proberen!

NIEUWE WEGEN

Vaak zien we bijvoorbeeld catechese of andere jongerenactiviteiten als een moment van kennisoverdracht. Natuurlijk willen we een stuk van onze geloofsschat en traditie meegeven, maar dat kan op zeer verschillende en toffe manieren.

“Ik wil vooral iedereen aanmoedigen om zijn of haar hart te open en naar buiten te gaan. Ga als gelovige naar jongeren toe. Daar zal je rijkdom ervaren!”

Spel en muziek zijn bijvoorbeeld prachtige mogelijkheden om tot iets theologisch te komen, ook met jongeren. Dat proberen we in het vicariaat Vlaams-Brabant en Mechelen te tonen tijdens de Missiodag, waarop alle vormelingen van het vicariaat zijn uitgenodigd. Door hen samen te brengen, tonen we dat ze niet alleen staan in hun geloof. Als ik zie met hoeveel enthousiasme vormelingen op 9 april 2022 een spel rond de Goede Week speelden op de Missiodag in Scherpenheuvel: daar doe je het toch voor! En dat is een ervaring dat de jongeren echt bijblijft.

foto : Laurens Vangeel

Om dat te kunnen doen, moeten we als Kerk openheid, gastvrijheid en toegankelijkheid aan de dag brengen. Letterlijk en figuurlijk.

Ik vind het frappant dat zoveel kerken nooit open zijn buiten de vieringen, dat mensen er niet even binnen kunnen gaan kijken of tot rust komen.

In Leuven stond bijvoorbeeld een mooie kerststal naast de Sint-Pieterskerk, maar de kerk bleef dicht. Op een avond hebben wij ze geopend en zijn we buiten gaan staan met brandende kaarsen. We hebben mensen uitgenodigd om naar binnen te gaan, ook een kaarsje te branden en een gebedsintentie achter te laten bij het Mariabeeld dat we heel centraal hadden gezet.

Het was ontroerend te zien hoeveel mensen op de uitnodiging gingen, maar meer nog hoeveel mensen nadien zeiden dat het hen echt deugd had gedaan. We boden hen de kans even stil te vallen, tijd te nemen en dat staat in contrast met onze prestatie maatschappij. Als Kerk kunnen we hier echt tegengewicht aan bieden.

GELOOF EN WERELD

Hoewel ik als jongerenpastor natuurlijk heel lokaal werk, verlies ik het grotere plaatje nooit uit het oog. Vanuit mijn engagement bij de speelpleinwerking van Don Bosco mocht ik ook vormingen organiseren in het buitenland. Ik heb ook al Wereldjongerendagen meegemaakt. In 2023 gaat er een nieuwe editie door in Lissabon. www.lissabon2023.be

Als stafmedewerker bij IJD mag ik daarvoor een voorbereidingsprogramma uitwerken. Al die initiatieven zijn zo waardevol omdat het jongeren doet zien dat ze niet de enige zijn die bezig zijn met geloof, dat ze altijd deel uitmaken van een groter geheel. Jongeren houden daarvan en zijn bereid zich daarvoor te verplaatsen. Niet alleen naar het buitenland, maar ook naar een andere stad in eigen land bijvoorbeeld.

Er zijn zoveel zinvolle initiatieven voor jongeren, ze moeten gewoon te weten komen wat er al bestaat en daar moeten we als kerkgemeenschap werk van maken.

Hendrik-Jan STALS
augustus 2022

(*) verscheen eerder als interview in "SUARA" juni-aug. 2022, nr.88

